

bart efter Hjemkomsten fra et ham tilstaaet Stævne-møde skudt sig en Kugle gennem Hovedet.

Per var under Læsningen skiftevis bleven hvid og rød. Skønt der ikke var nævnt noget Navn, og skønt han intet havde hørt om, at Løjtnant Iversen var død, kom han hurtig paa det rene med, at det var denne Mand og Nanny, Beskrivelsen galdt, . . . Nanny, hvis nøgne Arme for ikke mange Uger siden havde omslynget hans egen Hals! Med en Fornemmelse, som krøb der ham en Slange ned ad Ryggen, læste han Beretningen tilende. Paa tidsvarende Vis var selve den blodige Begivenhed vidtløftig afmalet. Den samvittighedsfulde Brevskriver skaanede ikke Læserne, hverken for et Billede af det tilsolede Gulv, hvor man havde fundet Liget, eller for en Beskrivelse af Sofaen, hvorfra det var trillet ned, eller af Bordtæppet, der var bleven oversprøjtet med Hjernemasse; ja selve Indholdet af et Brev, den Afdøde havde efterladt, antydedes paa en Maade, der uden at angribe Privatlivets lovbeskyttede Fred behændigt tilfredsstillede Almenhedens Nysgerrighed.

Uden at kunne faa sig til at spise noget søgte Per op paa sit Værelse. Her gik han op og ned ad Gulvet og kunde længe ikke forvinde Indtrykket. Det svimlede for ham, naar han tænkte paa, hvor nær han selv havde været ved at blive hængende i denne elendige Kvindes Garn, at det lige saa godt kunde være bleven ham, der havde maattet tjene som Offer for skandalgriske Journalisters Penne, dersom ikke — —.

Ja — dersom!

Han standsede. Det var, som om der ved dette Ord aabnedes en Skodde i Dybet af hans Sjæl; og under det indstrømmende Lys jog halvglemte Bil-